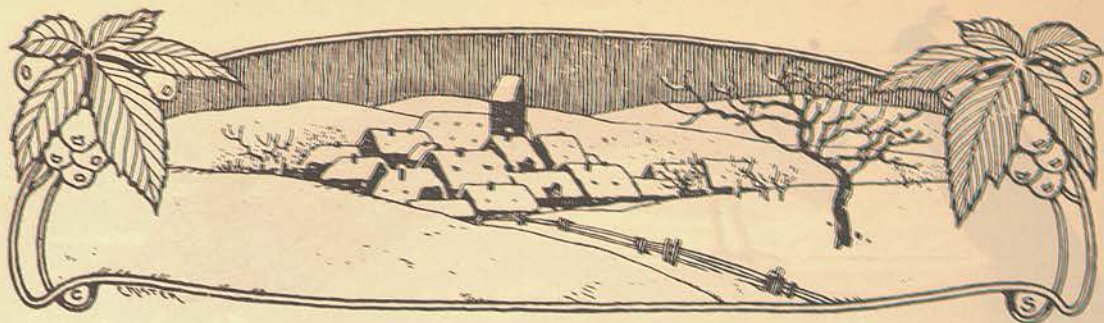

ЗАКАЧКИТЪ НА БАБА ЗИМА.

(Отъ К. Д. Ушински — за дѣца и юноши.)

Разлюти се баба зима; намисли тя всичко живо да погуби. Най-напрѣдъ се нахвърли на птичкитѣ: омръзнаха ѝ тѣ съ своя кръсѣкъ и писѣкъ.

Донесе зимата студъ, свали листата на горитѣ и джбравитѣ и ги разхвърли по пжтищата. Нѣма кждѣ птицитѣ да се прислонатъ. Събраха се, покрѣскаха и отлетѣха задъ високитѣ планини, къмъ синитѣ морета, въ топлитѣ страни. Остана врабецътъ, но и той се пѣхна подъ стрѣхата.

II.

Вижда зимата, че не ще може да стигне птицитѣ; нахвърля се на животнитѣ. Покри съ снѣгъ полята, затрупа съ прѣспи горитѣ, облѣче съ ледена кора дърветата и заизпраща студъ слѣдъ студъ. Идатъ студоветѣ единъ отъ другъ по-люти, скачатъ отъ елха на елха, трѣскатъ, удрятъ клонитѣ — звѣроветѣ да плашатъ.

Но звѣроветѣ не се плашатъ: кожуситѣ на едни сж топли, други се сврѣли въ дълбоки дупки; катеричката гризе орѣхи въ хралупата си; мечката си смуче лапата въ пещерата; зайчето се сгрѣва, като скача, а домашнитѣ животни — кончетата, кравитѣ, овцитѣ отдавна-отдавна ядатъ готово сѣно въ топлитѣ обори и пиятъ стоплена вода.

III.

Още повече се разлюти зимата, — на рибитѣ се нахвърли: праща студъ подиръ студъ, единъ отъ другъ по-люти. Тичатъ студоветѣ, удрятъ силно съ чукове и безъ дървета и пирони надъ езера и рѣки мостове правятъ.

Замръзнаха рѣки и езера, но само отгорѣ, а пѣкъ рибитѣ на дъното отидоха; подъ ледената покривка тѣмъ е още по-топло.

IV.

„Чакай“ — си помисли зимата — „хората ще пипна“. И запраща студъ слѣдъ студъ, единъ отъ другъ по-люти. Замъглиха студоветѣ стъклата по стѣнитѣ и вратитѣ; удрятъ по стѣнитѣ и вратитѣ, тѣй че дѣскитѣ се пукатъ. А хората напалили печки, пекатъ си баницы и се подсмиватъ на зимата. Случи се нѣкому да иде въ гората, облѣче си кожуха, навие навуца на краката, нахлузи топли ржжавици, па като вземе да маха съ брадвата, потъ го избие дори.

По пжтищата, като че ли на приемѣхъ на зимата, се проточили каруци; отъ конетѣ се дига пара, коларитѣ потропватъ съ крака, поплѣсватъ рѣцѣ, поразтрѣсватъ си раменѣтъ и хвалятъ студоветѣ.

V.

Но най-много се обиди баба зима, че даже и малкитѣ дѣца — и тѣ се не боятъ отъ нея, а се пѣрзаятъ съ кѣнки и шейни, играятъ съ топки, замѣрватъ женитѣ, правятъ купове, поливатъ ги съ вода и викатъ при това на студа: „Ела го смръзни!“ Щипне зимата съ жби едно момченце за ухото, друго — за носа, та посинѣятъ дори; а момченцето вземе снѣгъ и се натрие — разпали му се лицето като огънь.

Видѣ зимата, че нищо не може да стори: заплака отъ ядъ. Отъ стрѣхитѣ закапаха сълизитѣ ѝ... Явно е, не е далечъ пролѣтъта!

Прѣв.: П. М.